

השבועות האחרונים הם בקבוץ נסימן סיום שנת הלימודים ומזעו כל פעולה בשעות הערב. על כן שותקה ועדת המשק זה חודש ימים, למרות הצרכים השותפים שהכרח לדון בהם.

נתקבלו סכומי ענפים לשנת תשכ"א ומקובל לדון בהם במסגרת ועדת המשק בטרם ימסר החמר לקבוץ. היות וזה לא נעשה עד כה הרי מונח החמר ומצפה כי יעינו בו. העתקים הועברו לענפים וקריאה ראשונה תערך בהזדמנות הקרובה ביותר. החומר מאבד מערכו ככל שהוא מתרחק ממועד הביצוע, אכל ביסודו נשארות העובדות שיש להביאן בחשבון בתכנון השנים הבאות, לזכות ולחובה.

עלינו להוציא מסקנות המסתברות מן הסכומים הללו בצירוף העובדות של השנה השוטפת תשכ"ב שמבחינה חקלאית על כל פנים מתקרבת לסיומה.

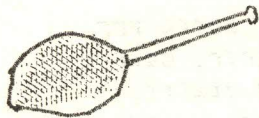
תכניות זריעה ועבודים לקראת שנת תשכ"ג יובאו לדיון בזמן הקרוב ביותר.

בסדר העבודה: עם גמר הלימודים ובואם של מחנות-עבודה תנועתיים הוקל המצב בעקר בעבודות ההמוניות. שבוע עובדי המוסד בסדר בבית מהווה עזרה בשטחים נוספים. מאידך החלו הנופש והחופשות לתת את אותותיהם, כך שהמתח במשך בסדר. כן תבוא בימים אלה קבוצת סטודנטים מירושלים שתמנה כ-20-10 איש ותהיה לנו לעזר.

המדובר בכל סוגי העובדים האלה רק בתקופת החופשה מלימודים וב-1 בספטמבר נעמוד שוב ללא כל גוף זמני, כאשר עבודות רבות תעמודנה בעצומן, (כגון הבציר וחלק מעבודות קטיף הכותנה), על כן הכרח לטפל במוסדות התנועה במרץ ובתוקף למען קבלת נער בוגר או אולפן, כעת לאחר והוכנו מצדנו כל התנאים נוכל לדרוש את זאת ביתר שאת.

כמו כן מצורים אנו להמשיך לטפל בקליטת משפחות בודדות. ישנן פניות לא מעטות ולאחר בסיובותינו הרי הרחבת הכתף ע"י משפחות מסוג זה ודאי תורגש ותקל העול.

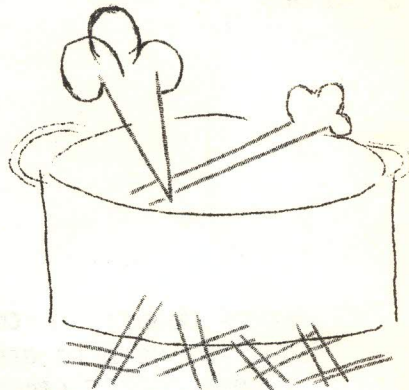
במלונים: עברנו את שיא האסיף והשטחים הנותרים ירדו בהדרגה תוך כדי עבודה בקנה-מדה מצומצם יותר. בייצוא עברנו כבר את ה-100 שון וגם לשוק המקומי נשלחו כמויות גדולות. הפרי יפה ומתקבל טוב בשווקים.

מן הנעשה במטבח

ודאי ישנם חברים רבים המעוניינים לדעת על הנעשה במטבח ולא רק בחדר-האוכל. בזמן האחרון שפצו את מחסן המכולת. הרצפה הישרה היא בלי ספק אחד הדברים הראויים להרשם בתולדות המטבח. הצירוד - פחי הפירודוקסים עם האצטבאות עלו קרוב ל-4000 ל"י. הסכום הוא לא קטן, אבל זה היה הכרחי וכדאי. אני מקווה שבמשך הזמן עוד נוכל שם הרבה לשפר ולהגיע לעבודה פחות או יותר תקינה.

המכונה לרחיצת כלים התאחרה מסיבות לא תלויות בנו. היא הצטרכה להיות בבית עוד לפני חדש. אחרון זה מעכב את המשך השיפוץ. בינתיים רכשנו תנור "סטיומר", זה תנור המופעל ע"י קטור ומאפשר בשול מהיר של ירקות ומה שחשוב יותר - בלי שומן. מחירו כ-4,500 ל"י. מכונה לקלוף תפוזים תכנס בימים הקרובים לפעולה והיא עלתה 900 ל"י. פנ-לקחנר בהשאלה לשנה "פריזר" קטן לגליפה וזה מקל עלינו בהרבה. מטפלים ברכישת "מיקסר" מתוצרת ונקוה שיגיע במהירות.

יתר הצירוד - שולחן, גז עם חמום (לדיאטה), שולחן לעריכת ארוחת בוקר, ארון ושולחן לטפול-חולים, שולחן לעובדי לילה (פנה בפרדת), סדור למכונת לחם, 4 אמבטיות (כיורים) להשרית כלים, עגלות עזר בוספות ועגלת אשפה לחדר אוכל. כן בתכניתנו לרכוש מקרר חדש אשר צריך לשמש בחלקו גם "פריזר". גם סדור למי סודה על הפרק. כמה סדורים בוספים כמו סיר קיטור בוסף, שולחן חמום ועגלות לעריכת שולחנות נשאר תלויים בתכנית עד גמר השיפוץ.

בסוף אני חייבת לציין את שיתוף הפעולה הכנה של מוסדות המשק בתכנון המעשי והביצוע של השינויים, חדושים ושפוצים, ומקווה שגם בעתיד לא נתאכזב.

ברצוני לפתוח מעל דפי ביתנו דף ולהגיש לא תפריט אלא מחירים של המצרכים. רצוי שכל אחד ידע מה הן ההוצאות במטבח.

x x x

חברים אשר ברצונם להזמין לשבת הזמנה, נא בבקשה לפנות לא מאוחר מאשר עד יום רביעי. כמו כן מתבקשים החברים הזקוקים למה שהוא מהמחסן כמו קמח, אבקות וכו', נא לסדר זאת בשעות היום ולא אחרי הצהריים. אין באפשרותה של החברה העובדת במשמרת אחר הצהריים להענות לדרישות מסוג זה.

צפורה
5/6

אחרי
עליון

מבוצי השומר הצעיר בע"מ

"מוצרי תכן" - חברת האחות שלנו, הפועלת בשטח שווק מוצרי התעשייה של קבוצינו, הגיעה להישגים רציניים. בשנת 1961 הגיע המחזור של מוצרי תכן לשלושה עשה מיליון ל"י ומעלה יש להניח שהשנה יגיע המחזור ל-20-18 מיליון ל"י. מספר ביכר של מפעלי תעשייה שלנו משווק את כל תוצרתו דרך המוסד, ביניהם מפעלים אשר קמו בשנים האחרונות, ומוצרי תכן פתרה להם את הבעיה המסובכת של חדירה לשוק הישראלי המוצף היום סחורות לרוב.

יחד עם זה מצערת העובדה, שרק כשליש מהייצור התעשייתי שלנו משובק דרך מוצרי תכן. גם אם נניח שלא הכל ניתן לרכז במוסד המשובק שלנו - ברור, שעוד רבות האפשרויות העומדות בפני המוסד, שטרם נוצלו. במשך השנים נוצר מנגנון, נרכש ידע רב בשוק סחורות, והגדלת המחזור ע"י צרוף מפעלים נוספים, או הרחבת השוק של המפעלים המשובקים היום רק חלקית דרך המוסד, עשויה לתרום רבות להוזלת השוק, ליעולו ולצבוש כוח תנועתי רב עצמה לתועלת המשקים הייצרניים והתנועה כולה.

אולם לא זו בלבד: מוצרי תכן, שעקר תפקידה לשמש כסוכן ראשי לשווק המוצרים לסטונאים, בשטח שלנו, עוסקת במכוון בשוק ישר למשקים. המוסד רואה לעצמו חובה לדאוג שהתוצר התעשייתי שלנו יגיע למשקים בהוצאת תוך מינימאליות ככל האפשר. רבים המשקים שהגדילו בשנה האחרונה את מחזור קניותיהם במרכזי ההפצה של המוסד.

x x x

איטוף המאמרים המובטחים על המוסד רמת-חפר נתמל במסוים בלתי צפויים. העובדים טועמים את טעמו של החופש בהגשה ובעבודת המטבח ומלאכת הכתיבה נשתכחה מרם כליל. ממילא יצא מדור זה בלתי אחיד בתוכנו ובצורתו.

ה מ ע ר כ ת

ועדת המוסד

כמו בכל שנה, גם השנה בתקופה הזאת הכל עומד בסימן של סיום. הכיתות במוסד ובבית מסיימות את שנת הלימודים. על כן גם אני נתבקשתי לכתב כמה מלים על פעולת ועדת המוסד אשר גם היא מתקרבת לסיומה.

קשה להגדיר בדיוק את תפקידיה של הועדה הזאת. בעבר היתה הועדה באמצעות המרכז (או המרכזת) מקשרת בין המוסד והקיבוץ. השנה חל שינוי. את הקשר הזה קיים זכריה בתוקף תפקידו כחבר המזכירות במוסד וגם בבית. ועדת המוסד היתה הכתובת לעובדים שלנו במוסד ולבעיות המוסד בבית. אבל כל זה עוד לא הבהיר לי וליתר החברים בוועדה מה שייך לנו ומה אינו שייך. בישיבתנו הראשונה בהשתתפות חלק מעובדי המוסד הגדרנו בערך את שטח פעולתנו כמובן שבמשך השנה התעוררו גם בעיות נוספות והיה צורך לטפל גם בהן.

סיפלונו בקנית כלי נגינה אישיים. קנינו שני כלי צ'לו. אושר תקציב לקניית אקורדיון, אושר תקציב שי לחגים, לפי המקובל בכתות היסוד. תקציב לטיול ובילוי בחופשה.

היתה פניה כי ילדי המוסד יקבלו את הכיבוד ליום ההולדת מהמטבח ולא על ידי סידורים פרטיים מידי ההורים. הדבר טרם סודר אך יסודר בקרוב.

כפעולה משותפת עם ועדת החינוך קיימנו דיון על החינוך המיני בהשתתפות כל עובדי החינוך בבית ובמוסד. הפותח היה זכריה, רבים מהחברים והחברות התייחסו לבעיה. התפתחה שיחה ערה. הדיון נמשך שני ערבים וחשבנו אותו לפתח לפעולה משותפת של כל עובדי החינוך. אבל לצערנו, מתוך חוסר זמן לא יכולנו בפעולות מסוג זה להמשיך.

עם התקרב סיום שנת הלימודים התחלנו לדון על הרכב העובדים בחינוך, בהוראה ובשאר ענפי משק המוסד, לקראת השנה הבאה. כמובן ששהכרעה הסופית בשאלות אלה היא בוועדת המוסד. המשותפת של שני הקבוצים.

הוחלט לאפשר לילדי המוסד בילוי של כמה ימים בקיטנה יחד עם ילדי כיתות
היסוד. קבוצת "מעין" תבלה בקיטנה כל אותו הזמן, כמו כיתות היסוד. קבוצת "רימון"
ו"שבליים" כל אחת חצי מהזמן. אני תקווה שזה יוסיף לגדולים ולקטנים גם יחד.
הקיטנה מתחילה ב-12 ומסתיימת ב-20 באוגוסט. ועדת העבודה מתבקשת להתחשב בתאריכים
אלה.

לבסוף עוד בעיה אשר מטרידה אותנו: הרכב חבר העובדים למטבח לשנה הבאה.
המצב כפי שהיה בשנה הזאת אינו יכול להמשך. הנסיון הקצר אשר רכשתי לי במוסד
איננו מעודד. שני הקיבוצים מתעלמים במידה מסויימת מהבעיות של המטבח. פעם
מספקים את העובדים, פעם לאו. במצב זה איש אינו יכול לעמוד. מטבח המוסד משרת
אוכלוסיה של 200-220 נפש וזה דורש חבר עובדים קבוע.

בזה אני פונה לוועדת העבודה לדאוג לפתרון בהקדם ולא להשאיר את הכל
לרגע האחרון.

שרה ה.
ועדת המוסד

כתוב ואלה ואלה

x x x

בהעדר במה אחרת הנני פונה לעורך "ביתנו" לפרסם את הערותי
אלו - הערות-אגב אחרי שיחת המבוק בפרשת "גפן". כתבתי "הערות-
אגב" ואולי נכון יותר היה לכתוב שאלות, כי בעיקרו של דבר
ברצוני להעלות שאלות המטרידות אותי בתוסף תפסידי, אותו מלאתי
השנה כנציג המוסד בוועדה הפדגוגית וכנציג המבוק בוועדת המוסד.

. . .

התבטאתי בשיחת הקבוץ, שהנני רואה בשאלה הפרוצדורלית: "מי ואיך הוחלט?"
ענין תפל. לגבי עצם הענין. בדמה לי גם כעת שצדקתי. תפקידה של השיחה היה לבחון
את החלטה לגופה לדחותה או לאשרה וזאת גם נעשה. כזאת היתה גם הפניה. מאיר ציין
בדברי פתיחתו שאין הוא מחפש את האשם, במיוחד שהקביעה היא קשה, אך יחד עם זאת
לא התאפק לציין שטענותיו מופנות בגד המוסד, ועדת המוסד, נציגינו בוועדת המוסד,
ואילו בשיחות פרטיות נאמר ע"י אחת האמהות שטענותיה באופן אישי נגדי.

אין אני נוהג להשתמש מאחריות להחלטות להן הנני שותף. בודאי שאין לי
צורך לברוח מהאחריות במקרה הנידון, כשהתבונה הקולקטיבית של הציבור אישרה
ברוב קולות מכריע שההצעה היתה נכונה, אך ביסיתי להרהר בדבר האם באמת מתפקידי
להגן על ההחלטה הזאת לפני הקבוץ, האם עלי היה להביאה לדיון, להסבירה ולדאג
לפרסומה.

למען נציגינו העתידים במוסד יש ענין בבירור הסוגיה הזאת. מקרה הוא
שבשנת הלימודים תשכ"ב היה רכז פדגוגי מהעוגן, אך היו לנו שנים שלא כך היה הדבר.
וגם בשנים הללו החליטו במוסד החלטות והדברים הובאו לידיעת מוסדות החינוך של
הקבוץ ועליו היה ליזום דיון, שיחה, ערעור במידה והרגיש בכך צורך.

מסרתי בשיחת הקבוץ שהחלטה המכרעת התקבלה בפגישת מחנכי כתות ו' (מורים
ומטפלות) עם נציגי הוועדה הפדגוגית של המוסד לפני חודשים מספר. - מבחינה
פרוצדורלית, איפוא, נהגו "המוסד, ועדת המוסד, ונציגינו בוועדת המוסד". לפי
כל חוקי הדמוקרטיה, בהשאירם זמן מספיק להרהורים ולערעורים.

החל מאותה שיחה הוגשו לוועדת המוסד שבקבוץ, לוועדה הפדגוגית ולמזכירות
הקבוץ תוכניות שונות בהן החלטה הזאת משמשת כהנחה מובנת מאליה. במוסדות הב"ל

התעוררו ויכוחים על דברים מקובלים זה שנים, על הסדרים קיימים (כגון משק המוסד, מחנכים) א י ש לא ראה לזכוון לעורר את השאלה בדבר התוכנית של קבוצות ז'.

האם מותר היום לחברים שקבלו את החומר הנ"ל, השתתפו בדיונים להצהיר שלא

היו שותפים להחלטה?

ציפיתי שחברים אלה יקומו בשיחת הקבוץ ויגידו זאת. ציפיתי שיקומו חברים שהיה נציגיננו בוועדת המוסד לפני שנה ויסבירו שהם לחמו בעד החלטה בכיוון זה.

כמובן, קיימת "חובת" השתתפות בשיחה אף זכות להעדר, זכות לשתוק, אולם מחוץ למסגרת הרשמית של השיחה אין שתיקה. אני כשלעצמי הסקתי את מסקנותי מהשתיקה הנ"ל ומהדיבורים "הבלתי-רשמיים" וותרתי על השתתפותי בעתיד בוועדה הפדגוגית בבית ועל ייצוגו של הקבוץ במוסד, אך ברור לי שבתנאים כאלו, גם אחרים לא יהיו מוכנים לעשות זאת.

לאמיתו של דבר אין זו שאלה ספציפית של המוסד או מערכת החינוך שלנו. יכולתי, ואני משוכנע שכל חבר יכול, להביא דוגמאות רבות של חוסר אחריות קולקטיבית להחלטה שהתקבלה בפורום רחב כלשהו. מעולם לא גרסנו דמוקראטיה אנארכית, ובלי אחריות קולקטיבית גם לא יהיה לדמוקראטיה שלנו שום ערך.

. . .

אחרי השיחה הייתי עד שיחה להסברו של אחד האבות "המתנגדים", למה לא הופיע בשיחת הקבוץ. לדעתו, אנחנו כבר אחרי המעשה ואין בכוחה של שיחה להחזיר את הגלגל.

אין לי צל של ספק שלו היתה בשיחה מתקבלת הצעתו של מאיר היה לה לא נעים לבצעה, אך לי ברור גם שהיינו מבצעים אותה.

אינני יודע האם כל אחד מרגיש כמוני את חומרת ההערה של האבא הנ"ל. אין לה לגבי פרשת "גפן" חשיבות כלל וכלל, אך בקשר לארגון החיים הדמוקרטיים שלנו הרי יש בהערה זאת מן הכפירה בעיקר. אחת מן השתיים: או שהחבר מפקפק בסמכותה של שיחת הקבוץ או בזאמנותם של החברים שהיו צריכים את ההחלטה לבצע. ושםא מזסיונו הוא מדבר שיש חברים, ועדות או ענפים שמתעלמים משיחת הקבוץ? גורמי החינוך בודאי שלא בתוך אלו - אין עוד סקטור הנתון לבקורת ציבורית כמו החינוך. יהיה היסוד לאי-אימונו של החבר למוסד העליון של הקבוץ, מה שלא יהיה - הציבור חייב לתת את דעתו על כך.

. . .

התקבלה החלטה. ומענין, אותי מתחילה פרשת "גפן" להדאיג רק עכשיו אחרי ההצבעה.

עד לערעור לא הדאיגה אותי הבעיה הפרוצדורלית. למרות טענותיהם של החברים שהדבר נודע להם רק מליתנו, הריני יודע שידעו על כך מוקדם הרבה יותר (משיחת הקבוץ בהתחלת השנה, מהילדים, מהמדריך וכו') ואם שתקו הרי שתיקתם כהסכמה.

גם אחרי הגשת הערעור האמנתי שבסיונם של עובדים במוסד, חניכי המוסד (ותודה בהזדמנות זו על ההצבעה ה"אילגלית" של חברי נרקיט!) הורים שהתנסו ישכנעו. לצערי לא קרה הדבר. גם אחרי הדיון בשאר מתנגדים. מבחינה יורידית אין, כמובן, התנגדותם קובעת; אם יש גם בחינה חינוכית. אנו זקוקים להורים כשותפים מלאים. התנהגותנו בימי משבר של מעבר למוסד (משבר המבוגרים לא פחות מאשר של הילדים) תקבע לא מעט בקשר לעתיד החניכים והיחס ההדדי בין חניכים - מחנכים - משפחה. לא שאפנו בשטח החינוך להחלטות ברוב קולות, אלא תמיד לאחדות גורמי החינוך. ואולי יש עדין ענין בשכנוע?

דברנו על פרסטיז'ה בשיחת הקבוץ. מאיר פחד כי הפרסטיז'ה של המורים לא תתן להעביר את הצעתו. (לשמחתי לא מורים הכריעו את הכף) - אני הבעתי את חרדתי שהפרסטיז'ה של הורים אחדים לא תתן להם לוותר על התנגדותם. אסור ששאלות פרסטיז'ה יכריעו בשאלות חינוך וחבל שמוסדות החינוך - ששחלו השנה בפעולה ברוכה בשטח זה - לא מספיקים יותר בהעמקת התודעה החינוכית בקבוצנו.

אומרים, תכונה היא לאדם בסטרו את עברו - להזכר בילדותו כתסופה היפה ביותר בחייו.

בזכרוננו אנו - תישאר תסופה זו, קשורה קשר הדוק במוטיו. החל באלפי ויכוחים על כמות שיעורי-הבית, וגמור בעצות-ובהדרכה לחיינו - בהווה ובעתיד.

נזכור אותו כגורם מדרבן להתפתחותנו הרוחנית.

ענה העת לסילוק החשבונות - וענה גם העת להודות לו.

מוטיו סולח על עצלותנו, (ואולי עדיין אינו סולח), ואנו "סולחים" - ופעם אף נודה לו, על רצונו לפטם אותנו - ב-כמות לימודים שמעל המסובל.

אנו מסווים שמלבד הידיעות, תישאר גם הידידות - ואנו - בטרחים שתישאר.

טב' "רימון".

למה עם כתי

פיליטון

להזדמנות זו ציפיתי מכבר! אימתי אני יכול לשוחח ברצינות עם בני? בשבתות כל המשפחה כלה מתאספת בבית, הכל בו כמרקחה ואי אפשר להגיע לשיחה שקטה ב-4 עיניים.

והנה הצלחתי! אשתי בסעה העירה כדי להתקיין לעצמה תסרוקת ולקחה עמה את שני הקטנים, על מנת שיטעמו בני הפרובינציה טעמה של תרבות, באמצעותם של ארטיק, מסטיק, פלפל וגרעינים. בשארתי בבית לבדי.

הכינותי קפה ריחני (כוויה בשתי אצבעות) והוצאתי מהמזרון את העוגה. פירורי העוגה התפזרו על פני המרבד אך אני מהרתי והפכתיו לצדו השמאלי.

בשיחת ההורים, לפני כחודשיים, באמר לי כי עלי לפתח את לבו של הבן ומאז אני מתלבט בביצוע המשימה. לאמר את האמת, נהגתי תמיד לסגור את הכל והוא, הבן, היה הפותח. פלח ארובות, מגרות ותיקים. פתח ברזים, שיברים וממטרות. בהיותו בגן פתח פעם את ראשו של עוזי ופעם שניה פתח את שמלתה של הגננת. בשני המקרים קראנו להתייעצות פדגוגית דחופה ונוכחנו לדעת, כי מעשיו היו בהתאם לכללי התפתחות בריאה ונורמלית. לימים הרחיב הבן את שטח פעולתו וכעת הוא נוהג לפעמים לפתח לולים או דלתות המקור. במקום לפעול בעצמו הוא מצליח להפעיל אחרים ולא פעם הוא מאלץ אותי לפתוח את הארנק. עם כל פתיחת ארנק כזו הולכות ובסגרות תקוותי לסיים את שנת התקציב בלי דיפיציט.

כעת אמרו לי מחנכיו: - "בפשו - גן בעול". מפי אותם המחנכים למדתי כי עלי להזכר בשנות בעורי ואז אמצא את המפתח לבפש הצעיר.

נזכרתי בימי בעורי, מצאתי את המפתח, ורק אז התברר לי כי אין הוא מתאים למבעול.

והדבר כך היה:

הבן הגיע מהמוסד. אני מתחיל בזהירות דיפלומטית. אינני דורש ממנו לבגב את רגליו. אינני אומר מילה בדבר החולצה הפרומה. סביב דממה. ממטרה מזמזמת, מכסת-דשא מטרטרת ורק פנין כלבים נובחים. מזגתי את הקפה, התישבנו זה מול זה על ספה נוחה. נשמתי עמוק והתחלתי:

- מה דעתך בני על דרכנו הקיבוצית?

- דרך מצוינת, אבא. כביש סוג א'א'. רק את הקטע הזה על הגשר מוכרחים

לתקן.

- לפי דעתך - בני - צריך בדרך קיבוצית זו להמשיך?

- כמובן, אבא! בלי כל ספק! את הדרך הזו צריך להמשיך עד לקוון!

- אמת בני, ואנו כלנו, כל הקיבוץ, מקוים כי אתם תהיה הממשיכים, הסוללים את המשך הדרך.

- לא בא בחשבון! יש לנו כבר כל כך הרבה גיוסים ופעולות והקמת סוכות לקראת מחנה והקמת מחנה לקראת סוכות...

- וכאשר תסיים את לימודיך ותשוב מהצבא, כלום סבור אתה, בני, כי תהיה חלוץ טוב?

- אינני סבור, אבא, אני בהחלט אינני מתאים לתפקיד של חלוץ. תשאל את כל החברה, כלם יגידו לך כי אני מצוין בתור רץ שמאלי.

- שמאלי! מצוין! אני באמת שמח בני כי אתה כל כך שמאלי. בימינו ירדה קרבה של תנועת הפועלים ואני מקוה כי אתה פועל בכל לבך?

- בכל לבך, אבא, באמת בכל לבי אני פועל בחוג להידונים, בועדה להפחדת מספולו. בחוליה לבלבול דעתם של המורים...

- כאשר הייתי בגילך - אמרתי - גרנו בעיירה קטנה. למדתי בישיבה והייתי עילוי גדול. הכל נבאו לי כי ברבות הימים אהיה למאור הגולה.

- גם אני ככה, אבא, בדיוק כך! כולט אומרים כי ברבות הימים אהיה למאור הגול!

באנחתי, לגמתי מהקפה, אכלתי מהעוגה. העברתי רגל על רגל ופתחתי שוב:

- ובתנועה? איך אתה מרגיש את עצמך בתנועה?

- אבא - אומר הוא - קלעת אל הבול! אין אתה מתאר לעצמך מהי בשבילי התנועה! ממש פנטסטי! בכל נפשי אני אוהב אותה! אני משתגע! כל כוחי ומרצי אתן לתנועה. כבר למדתי בעל פה את כל חוקי התנועה וכל דרכי התנועה ואפילו את הסימאות של המועצה למניעת תאונות! הנהג ה'ג'ינג'י כבר לימד אותי לנהוג. אמנם אין לי עדיין רשיון, אבל אבא, כפי שסיפרת לי פעם, גם אתה היית בתנועה בלי רשיון... אז אתה מבין - שרשרת דורות... מעשה אבות סימן לבנים...

- אנחנו הותיקים רצינו לתת לכם מערכינו. להעשיר אותכם, הצעירים. ממלאי הערכים שלנו. מהו, לדעתך, הערך הגדול ביותר שאני יכול להנחיל לך?

- מצלמה! זהו! אל תדמה לעצמך, כי אנו הצעירים לא חושבים על ערכים. זה מכבר שקלתי בדעתי מה לבקש ממך ליום ההולדת, אם שעון או מצלמה. אך מכיון שאת הערך הראשון הנחיל לנו כבר הקבוץ, שהוא, כידוע, גוף מבורך בערכים, לכן הנני מבקש ממך שתמלא את החסר במערכת הערכים אשר לי ותנחיל לי את המצלמה. וכעת, גמרנו את העוגה, אז אני הולך...

- לאן זה? בשעה זו?

- עלינו להכיץ את מחנה ל"ג בעומר. אתה אינך מתאר לעצמך מהו אצלנו ל"ג בעומר. מיפקדים, מדורות, זיקוקים, רימונים ודינמיט. נכון שזה מוצא חן בעיניך? אתם תמיד אמרתם לנו כי נוער צריך להיות דינמי. אצלנו במוסד, ל"ג בעומר משול למה שהיה יום הכיפורים בעיירה שלכם. וכעת אנו מתאספים, כל חברי הקבוצה...

- אני מבין - אמרתי - אתם מתאספים, כדי לעשות את חשבון הנפש...

- נפש? אין דבר כזה ברשימת הציוד הצופי. אנו מתאספים כדי לעשות את חשבון הסגדות ואתה, אבא, אל תשכח לרחוץ את הכלים בטרם אמא תחזור.

ר.ב.